

Början

Jag har funderat mycket på vad och om vem jag skall skriva. Varför jag över huvud taget har bestämt mig för att skriva. Det är inte om mig jag vill berätta. Det är om några av dem som jag har mött och sett och ibland också fått till vänner. Vänner som ständigt finns i min mentala närhet och vars leende eller förtvivalade ansikten jag kan plocka fram bland min hjärnas diabilder när jag vill. Och ibland också när jag inte vill.

Hay Kim Hengs historia känns helt självklar. Ändå var hon mig aldrig särskilt nära. Hon var stängd för djupare vänskap, framför allt därför att hon var sönderslagen av sina upplevelser under Pol Pot-tiden.

Om Kambodja måste jag berätta, det land som jag kom att älska. Och om det lilla barnet i Muscat. Det skakade mig så mycket att jag långt efteråt haft svårt att berätta om det utan skälvingar på rösten. Den stora ensamhet som vilade både kring barnet och mig själv, dröjer kvar djupt inne i mig fortfarande.

Förhoppningsvis kan deras historier visa något av hur världen på sina ställen ser ut. Både glädje, sorg och kärlek finns överallt och att bli inbjuden att delta i andras livsbetingelser och kultur är för mig en källa till förvånad tacksamhet. Om jag kan förmedla något av den känslan är jag nöjd.